PĂMÎNT-VENUS
finala „Cupei interplanetare"

Anul 2000.

Mare bucurie pe întreg Pămîntul. Eveniment sărbătorit pe numeroase planete, dat fiind relațiile de bună vecinătate dintre noi și celelalte membre ale O.P.U. (Organizația Planetelor Unite).

Noaptea celui de-al douămiilea Revelion a fost extraordinară. Ce spectacole, ce petreceri, ce toalete, ce risipă (pînă și de umor).

N-au lipsit, firește, nici disputele sportive, singura formă de luptă admisă între oameni și între popoare, acum, la începutul celui de-al treilea mileniu (războaiele au dispărut de mult, criticii literari s-au împăcat cu scriitorii, ziariștii sportivi cu Federația de fotbal). Ultimul prost de pe Pămînt a decedat acum 17 ani, ultimul leneș a primit botezul Muncii, ultimului om rău i-a fost transplantată de curînd o inimă de mamă. Sper, stimați cititori, că vă este limpede de ce au dispărut toate animozitățile și doar SPORTUL mai poate da, acum, învingători sau învinși!

Ce rezultate s-au înregistrat în competițiile de aseară?

Cursa de rachete a fost cam plicticoasă, datorită probabil lipsei de chef a piloților, în comparație cu starea fiecăruia dintre noi (alcoolul con'inuă să fie prohibit pentru conducătorii de nave spațiale). A cîștigat Speed, un concurent de pe Jupiter, dar rezultatul său, 79 788 km/oră, rămîne mult departe de recordul marțianului Moby (85 246 km/oră), stabilit vara trecută pe o pistă de heliu.

În schimb, concursul de tir cu arme balistice (intrate în dotarea cluburilor sportive, după încheierea Tratatului de dezarmare generală și totală) ne-a ținut încordați pînă aproape de miezul nopții, cînd pămînteanul Nicuță Popescu a izbutit să nimerească ținta mișcătoare, aruncată din șantul situat între Orion și Astreea.

Pînă la închiderea ediției, trimisul nostru special în Lună n-a transmis rezultatul întrecerilor de sărituri cu prăjina, începute azi dimineață. Bănuim, că, datorită stării de imponderabilitate, atleții nu s-au întors încă din zborul peste ștachetă.

Am fost cu toții sleiți de atîta așteptare, pînă cînd, în sfîrșit, a început epocalul meci de fotbal, prima finală a „Cupei interplanetare", între reprezentativele Pămînt și Venus. Partida a fost programată la București, pe considerentul că în acest oraș a mai existat cîndva o echipă Venus, dar mai ales fiindcă noi avem cei mai formidabili fotbaliști și cei mai destoinici antrenori (și cînd îmi amintesc ce fotbal slab aveam acum vreo 30 de ani). Cu acest prilej, delegații tuturor Planetelor, cunoscute pînă în prezent, au omagiat federația noastră de specialitate pentru contribuția ei la răspîndirea și dezvoltarea fotbalului în Cosmos. Echipa Pămîntului s-a alcătuit pe scheletul nostru (opt jucători), celelalte trei posturi fiind ocupate de 6 jucători (cîte o jumătate de brazilian, de argentinian, de englez, de spaniol, de italian și de uruguayan), ca să fie reprezentate cît mai multe țări cu valoare fotbalistică. La această grandioasă confruntare a asistat cel mai mare număr de spectatori înregistrat în ultimii 25 de ani, în orașul acesta: 68. Patruzeci de pămînteni, veniți din toate colțurile lumii, și 28 de suporteri sosiți de pe Venus. Încasările au depășit cele mai bombastice prevederi. La tribuna întîi au fost închiriate toate cele 10 apartamente și cele 16 camere cu un pat, existente, iar, vizavi, la a doua, patrusprezece din cele șasesprezece camere cu două paturi. Ideea de a construi apartamente și camere cu un pat, sau două, în locul incomodelor tribune cu bănci de pe vremea tinereții noastre, continuă să ni se pară genială. Spectatorii se bucură acum de confortul și privilegiile telespectatorilor. Eu am văzut însă meciul la televizor, fiindcă nu se mai găseau decît bilete pentru camere cu două paturi și acelea mult prea lateral, spre peluză, poziție improprie pentru un gazetar sportiv, obligat să aibă optica nedeformată. Imaginea a fost grozavă (în culori, în relief și aproape în mărime naturală). Pentru prima oară, fiecare jucător avea asupra lui un microfon, introdus într-o carie dentară, ca noi, telespectatorii, să auzim și ce-și spun în timpul meciului. A fost mult mai instructiv ca de obicei.

Partida ne-a uluit, așa că nu mai are rost să descriem fazele. Pînă la urmă, am pierdut cu 1—0, fiindcă era o partidă oficială, gen minor și neinteresant pentru noi. Cinci minute după meci, conducătorii și ziariștii care însoțesc echipa Venusului i-au elogiat pe fotbaliștii noștri. Se simțea de departe că sînt invidioși.

Romulus BALABAN

P. S. Era să uit. La mulți ani! Nu fiți supărați din cauza rezultatului. Îi vom prinde la un amical și le vom arăta noi!

SPORTUL...

Fiecare anotimp
scutură peste noi armonii și frumos —
de la florile catifelate
ale merilor
și dansul clătinat și amețitor
al spicelor,
pînă la cromatica de flăcări
a toamnelor
și zîmbetul imaculat și pufos
al zăpezilor.
Dar știu un izvor
ce-ți bucură ochiul cu frumusețe
în toate anotimpurile;
undele lui le ghicesc
tălăzuind firesc
pe străzi de orașe,
pe uliți de sate:
în pașii elastici
și mijlocul mlădios
al unei fete,
în ochii ageri
și limpezi
ai cîte unui tînăr
puternic și sprinten.
Acestui izvor nesecat
de armonie
și frumusețe
și sănătate,
cu undele lui
tălăzuind firesc
pe străzi de orașe
pe uliți de sate,
să-i închinăm
balade și ode,
rondele și glose
și sonete...
...și celui ce încă izvorul nu-l știe
deși-l are aici, la-ndemînă,
să-i dedicăm
— pe pîrtia albă de hîrtie —
o epigramă
sau o... elegie.

Mircea BONDA

Felicitări pentru milioane de prieteni

Gimnastul, fotbalistul, înotătorul cumpără în ajun de An Nou, să zicem, o sută de felicitări și le expediază prietenilor cu tradiționala urare „La mulți ani!" Sportivul radioamator, însă, nu poate proceda la fel. El, prin specificul pasiunii sale, nu are o sută de prieteni, ci milioane! Statistica ne informează, bunăoară, că anul acesta stațiile noastre de radioamatori au realizat o legătură la fiecare două minute! Deci, numai în 1967, peste 2 000 000 de legături, de prieteni! În cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, pe toate continentele.

Neobosiții sportivi ai undelor își întîlnesc în fiecare zi prietenii în necuprinsul eter. Discută cu ei ultimele noutăți în tehnica radioului, participă împreună la diferite mari concursuri internaționale, întreabă dacă fetița din Malta, sau bătrînul din Mauritania au primit medicamentele de care aveau nevoie. Acum, de Anul Nou, toți operatorii stau concentrați asupra puternicelor lor stații de radio-emisie-recepție. După ce a fost lansat „apelul general", tînărul radioamator ascultă cu atenție șoaptele văzduhului. I-au răspuns mai multe stații. Cu cine să fa legătura mai întîi?

„YO3QL", actorul **Dumitru Dumitru** de la Teatrul de stat „Lucia Sturdza Bulandra" a intrat în legătură, de pildă, cu stația radioamatorului brazilian „PYILZ" — Hector Livio Suarez.

— Bună seara, prietene... Mă auzi?

— Perfect. Orașul nostru, Sao Paulo, se pregătește pentru a sărbători venirea noului an.

— Îți doresc sănătate, fericire. La mulți ani!

— Asemenea. Pace!...

Felicitări, mesaje de viață lungă, prosperitate, pace, transmit pe toate lungimile de undă toți radioamatorii români. Și inginerul **Sergiu Costin** (YO3LM) de la Institutul de fizică atomică (anul acesta el a obținut o frumoasă performanță în marele concurs internațional „CQWW" reușind în 48 de ore să fa legătura cu 220 de „prefixe"!); și tînărul tehnician **Alexandru Sîrbulescu** (YO7DL) de la „Electroputere" Craiova; și inginerul agronom **Ion Moceanu** (YO5NT) din Cluj — toate cele peste o mie de stații individuale și colective care lucrează sub egida Federației române de radioamatorism!

Se transmit urări cu ocazia Anului Nou, pe mii și mii de adrese nevăzute. La mii și mii de prieteni de pe toate meridianele pămîntului. Sportivilor de la „LZ2KBB" (Stația Radioclubului central din Sofia), tînărului **Manuel Pardal** („CT2AL"-Azore), președintelui Federației sportului radioamator din U.R.S.S., **Ernest Krenk** („RAEM"), lui **Barry Dillon** („ZD7SE") de pe insula Sfînta Elena, tuturor prietenilor: „La mulți ani!" „Pace!"

V. TOFAN

POVEȘTE DE IARNĂ

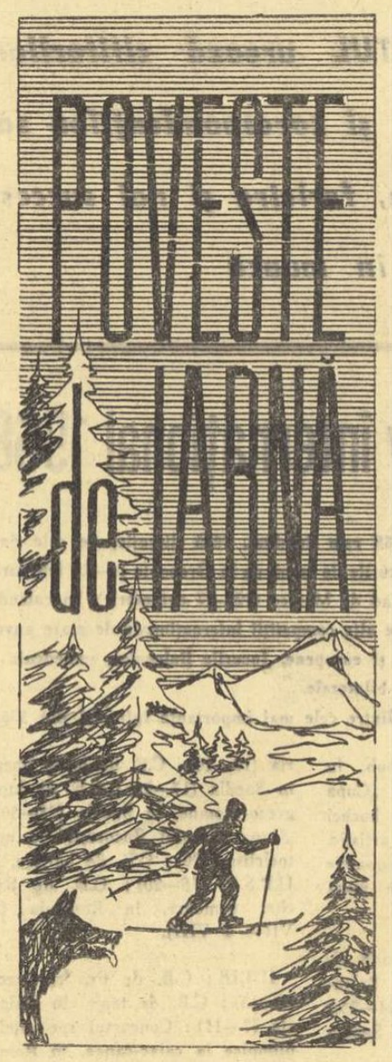

Iarna, 1956... Asistasem la multe concursuri de schi unde luase parte și Nicolae Boboc. N-am băgat de seamă că atunci cînd trecea prin fața colegilor, a prietenilor sau simplilor spectatori, aceștia strigau cît îi ținea plămînii: „Lupu', măăă!".

De data aceasta, fiind postat la o poartă mai dificilă de la slalomul uriaș, faptul m-a intrigat, așa că m-am apropiat de grupul celor patru spectatori aflați la cîțiva pași de mine, mai ales că pe unul din ei îl cunoșteam. Prietenește, i-am întrebat:

— De ce strigați după Boboc — „Lupu', măăă!"?

Trei dintre ei băgară ochii în pămînt. Nae Văsii, bătînd bocancii unul de altul, ca să se mai încălzească, îmi făcu cu ochiul, șugubăț:

— Dai „una mare cu chiper"?

— Dau, de ce să nu dau...

Curînd, eram instalați comod la o masă dintr-o cabană, în fața unui ibric aburind, cu țuică fiartă. Nae Văsii sorbi o dușcă zdravănă din ceașcă, plescăi a plăcere și se așternu pe povestit.

— Poate că știi satul lui Boboc, pierdut între poalele munților, la cîțiva kilometri de oraș. Tat'su a avut în timpul războiului o pricină care era să-l ducă în grea belea. Un hain de boier s-a ținut de capul lui să-i ia o curea de pămînt. A ajuns la avocat, unul Bozocea, mare pișicher. Avea vilă-n dealul Poștii. L-a scăpat de belea pe bătrîn, dar l-a supt de era să-și vîndă toate dobitoacele și pămîntul. Noroc cu un moș de-al lui care l-a mai ajutat cu ceva creițari, că altfel... Mai trase un gît și continuă... „La urmă, a făcut invoiala că pe lîngă cele ce-i dăduse, să-i ducă de sărbători cîte un burdușel de brînză, că uitai să-ți spun: brînză ca nea Boboc nu făceau nici brănenii. De cîteva ori, o duse bătrînul, dar îi era greu cu piciorul, că era și rănit de pe front. Îl mînară pe Culae, pe care nu-l întrecea nici dracu-n sat la fugă. Iarna luneca pe schiurile făcute de un unchi de-al lui, de ziceai că are aripi la picioare... Le-ndrăgea atîta, că și-n pat s-ar fi culcat cu ele. Cu burduful într-o trăișcioară, Culae alerga la Bozocea într-un suflet de nici nu băgai de seamă cînd se întorcea. Vara era bine. Dar iarna? Culae însă își îmbrobodi părinții și porni cu doagele la picioare spre oraș. Era ajun de An Nou. Nimic mai nimerit decît să-și desfete ochii la vitrinele de basm, cu jucării și bunătăți de tot felul. A lăsat brînza și a zbughit-o în oraș. Era lumină, așa că avea timp. Trenurile electrice, tot felul de jucării, brazii împodobiți de-ți luau ochii și-ți tăiau răsuflarea au făcut să zboare timpul pe lîngă Culae. Cînd se uită la ceasul din turnul sfatului, să-i vie rău. Era aproape 5 și seara se lăsase binișor. O porni repejor, cu gîndul la chelfăneala de-acasă. Cînd dădu cotul după Bartolomeu, bezna se lăsase de-a binelea, începînd să bată și un vînticel ascuțit de ger. Alerga virtos, atent să nu piardă drumul care strălucea în bătaia lunii.

Din spate, gonea o șanie cu doi gospodari din sat, care zăboviseră și ei în oraș după cumpărături. În față, pe marginea drumului, Culae împingea virtos din bețe, cînd deodată ceva îl smuci de picior, simțind o usturime de-l secă la inimă. Întoarse capul și ce văzu, îl făcu să slobozească un răcnet. Lîngă el un lup! Un lup care îl mușcase de pulpă, de sus. Cîteva clipe mai tîrziu, răsună un foc de armă și lupul căzu lat. Unul din gospodari, Petrea Gheorghe, țintise în plin. L-au luat apoi pe copil leșinat de frică și, înfășurîndu-l în șubă, au făcut calea-ntoarsă, gonind spre oraș, la spital.

A stat Culae acolo iarna toată și o bucată bună de primăvară.

Cum a ajuns lupul acolo, nimeni nu poate ști, împrejurările fiind foarte curioase, mai ales că el nu atacă decît în haită și nici nu iese în drumul foarte umblat. Unii spuneau că s-ar fi îndreptat spre tîrla satului, că era flămînd, că ar fi fost surprins de băiat în timp ce trecea drumul și, speriat, l-ar fi înhățat. Presupuneri...

În sat se auzea că i-au tăiat piciorul lui Culae, că o să rămînă șchiop și cîte și mai cîte. Pînă la urmă, a venit acasă slăbit și oleacă șchiop. Au zis doctorii că e tînăr și o să-și revină; ai lui nu credeau, plîngeau și blestemau brînza lui Bozocea.

Copiii, cum sînt ei, neastîmpărați, cînd îl vedeau, strigau cît îi ținea gura: „Lupu', măăă!". La început, Culae se lua la bătaie cu ei, arunca cu pietre, iar acasă plîngea-n pumni, că-i de rîsul satului.

Filele calendarului zburau, fără a aduce mari schimbări sănătății sale. Totuși, pășea mai bine. Dar băiatul aștepta iarna, schiurile lui, de care în spital nu s-a despărțit nici o clipă. Le păstra lîngă el, rezemate de noptiera cu medicamente.

La început, mersul pe schi a fost o deziluzie. Simțea junghiuri în porțiunea operată. Era distrus. Oare nu va putea să mai poarte schiurile niciodată? Copiii îl înțepau și mai răutăcios. De rușine, se furișa în locuri neumblate și pe-nserat. Treptat însă, durerea a început să-i slăbească. Mergea mai bine. Fără schiuri, nu mai schiopăta aproape de loc. În minte îi încolți o răzbunare. Continua antrenamentele, apărînd în judecata lui de copil certitudinea că aceste mișcări îl vor vindeca total pînă la urmă.

Sosi și ziua cînd la școala lor avea să aibă loc concursul tradițional de schi, în prima duminică după vacanța de iarnă. Culae s-a prezentat și el, ca-n anii trecuți. Colegii chicoteau, dîndu-și coate. Învățătorul căuta să-i liniștească, vorbindu-le despre noile norme de organizare și despre traseul din acel an. Vor porni pe clase, așa că trebuia să se păstreze o ordine exemplară, altfel va anula concursul.

Veni și rîndul clasei lui Culae. Porniră toți, deodată. El le-o luă de la început înainte și țin-te fugă! La toți cei de față, nu le venea să creadă. I-a învins cu o sută de metri. Atunci cînd intra în poarta de la sosire, unul șugubăț slobozi cît îl ținea plămînii: „Lupu', măăă!" Toți pufniră în rîs. Pentru prima oară a rîs și el, cu poftă. Curînd, a transformat strigătura-n renume.

În școala profesională, titlurile de campion republican de juniori erau însoțite de „Lupu', măăă!". A terminat liceul seral, apoi Institutul politehnic. Acum este inginer, de-un an. În toată cariera lui de sportiv, în care a adunat multe victorii, strigătura are o valoare a sa, deosebită, de îmbărbătare, dar este și un simbol al voinței omului de a-și învinge propriile slăbiciuni"...

...Țuica se răcise de mult în ibric, atît de mult mă captivase povestirea, nu lipsită de tîlc. Pe drumul din fața cabanei, concurenții treceau cu schiurile la spinare spre restaurant. Se terminase și mansa a doua. Nae Văsii se repezi la fereastră, o deschise și strigă cum știa numai el, ca un iodler: „Lupu', măăă!" Boboc, înconjurat de cîțiva admiratori, cu care schimba impresii, zîmbi cu toată fața, făcîndu-i cu mîna a salut, urmîndu-și mai departe drumul...

Al. DINCA

O PARTIDĂ DISPUTATĂ

Decorul: un colț de plajă pustie, la o oră cam toridă. Ettore, un june de 18 ani, cu chip candid, stă pe nisip și înfulecă tacticos. În același timp, Giuseppe, personaj cu siluetă ascetică, privire concentrată, figură agitată, sare cu mare avînt și multă seriozitate.

GIUSEPPE (întorcînd capul, cu un aer satisfăcut, după șalt): *Nu, nu, te rog să nu aplauzi încă... Iau parte la o cursă cu obstacole, dar nu am ajuns încă la finiș.*

ETTORE (mestecînd placid): *Da' nu văd obstacolele...*

GIUSEPPE (după ce se uită în toate părțile, să constate dacă nu trage cineva cu urechea, se apropie de Ettore, se apleacă. Șiret): *Ei bine, nu le pun, de teamă să nu mă împiedic de ele...*

ETTORE (ciulind urechile, interesat): *E cumva o tehnică engleză?*

GIUSEPPE: *E tehnica mea personală...* (Cu un vizibil efort): *Acum sar peste ștacheta înălțată la doi metri și cincizeci.*

ETTORE (se ridică, avid de cunoștințe): *Și, cum știi că are exact doi metri și cincizeci?*

GIUSEPPE (înalță din umeri, cu detașare): *Ștacheta o fixez cu gîndul la această înălțime și reușesc să sar peste ea magistral.* (Se oprește și începe să lovească aerul cu pumnii).

ETTORE (aruncînd punga din care a mîncat un sandviș): *Și acum, ce sport mai practici?*

GIUSEPPE: *Boxul. Cincisprezece reprize. Dacă rezist...*

ETTORE (sceptic): *Singur?*

GIUSEPPE: *Singur.* (Cu seriozitate): *Să fim înțeleși: eu îmi imaginez precis adversarul, așa că e ca și cum s-ar afla în fața mea. Dar, cu sistemul meu, evit loviturile, care* (confidențial) *între noi fie vorba, mă interesează mai puțin.* (Se trîntește pe nisip, se ridică cu greu, se agită iar). *În cîteva zile,* (schimb de „pumni") *de cînd am început să* (același joc, mai violent) *particip la aceste competiții* (lovitură „decisivă", înalță brațul, victorios), *am ajuns mare campion. Nici nu bănuiam ce resurse am...*

ETTORE: *Mai bine mai tîrziu, decît niciodată...* (Celălalt închide și deschide spasmodic gura, vîntură brațele). *Asta ce mai e?*

GIUSEPPE: *Înot. Nu mă întrerupe: tocmai cîștig finala la 100 de metri bras.*

ETTORE (se apropie de el): *Și, apa nu e prea rece?*

GIUSEPPE: *E tocmai bună. Apă imaginară.*

ETTORE (admirativ, dar curios): *E grozav, numai că în felul ăsta oricine e în stare să cîștige titlul mondial.*

GIUSEPPE (furibund): *Așa crezi tu? Dar eu am o imaginație nepărtinitoare. Îmi imaginez adversari puternici, vînjoși. Să nu crezi că profit cumva de situația mea specială.*

ETTORE: *Ar fi nelocial...*

GIUSEPPE: *Vezi bine. Eu îmi imaginez adversarii cei mai redutabili: agili, plini de combativitate și într-o formă excelentă, spectaculoasă. Și totuși, izbutesc să-i bat. În gînd, dar tot e o victorie frumoasă. Ți se pare puțin lucru?*

ETTORE: *Ei, oricum, o victorie greu de trecut în palmares...*

GIUSEPPE (jignit): *Dar bine, nefericitule, nu cugeți că nu pot să bat decît cu gîndul niște adversari care, în realitate, nu există? Haide, pufină judecată... scuză-mă, poate greșesc: îmi pare că dacă adversarii ar exista cu adevărat, gloria dumitale ar fi mai mare.*

GIUSEPPE (face un pas înapoi): *Mă ofensezi ireparabil.* (Trage un upercut imaginar). *Te provoc la o partidă decisivă de box. Spada nu-mi convine...*

ETTORE (același joc): *Te fac atent că ai primit o directă formidabilă. Precis că ți-a atins în plin maxilarul...*

GIUSEPPE (demonstrînd un joc de picioare uimitor): *Te-am învins. Ai primit o lovitură imparabilă la bărbie, care te-a doborît. Am numărat pînă la zece și nu te-ai mai ridicat...*

ETTORE: *Iartă-mă, n-am observat. Dar, după imaginația mea, te-am întrecut la puncte.*

GIUSEPPE: *E așa cum spun eu. Am și martori.*

ETTORE: *Pe cine?* (își rotește mirat privirea în jur).

GIUSEPPE: *Un arbitru obiectiv, firește, e tot imaginar...*

ETTORE: *A, dacă-i așa, eu respect totdeauna verdictul arbitrului. Doar e plătit ca să fie obiectiv... Dar cer revanșa.*

GIUSEPPE: *Cînd dorești, sînt la dispoziția dumitale.*

ETTORE (căscînd): *Nu crezi însă că, pentru a ușura accesul spectatorilor la meci, partida revanșă o putem susține prin corespondență?...*

În românește de
Eugen B. MARIAN

Scenetă de Achile CAMPANILE

FEERIE MONTANĂ

Vedere spre Piatra Craiului...

Desigur că veți stărui cîteva clipe asupra acestei fotografii care vă poartă, parcă, spre locuri de basm. Dar nu este mai bine să le vedeți aievea, să vă umpleți sufletul cu imagini de neuitat? Zilele acestea de răgaz constituie cel mai bun prilej...